

Ο ΕΚΚΛΟΓΕΥΞ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ

..... *Λαέ! σου μελεῖ ἡ καρδιά μας.
Ain miloune oi oxoποι μας, ουτε τα συμφορητά μας.*

I. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 5

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 5

ΑΘΗΝΗΣΙ, τῆ 5 Σεπτεμβρίου 1879.

Λαέ!

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ οικονομικὸ καὶ τὸ διοικητικὸ ζήτημα, διὰ τὰ ὁποῖα σοῦ εἶπαμε τὴ γνώμη μας εἰς τὰ περασμένα φύλλα τῆς μικρῆς ἐτούτης ἐφημερίδος, ἐρχεται τὸ στρατιωτικὸ, τὸ ὁποῖο εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ πρέπει νὰ λάβῃ μίαν λύσιν.

Οἱ στρατοὶ κάνουνε δύο κακὰ: Πρῶτο, ἀφαιροῦνε χέρια — καὶ ποῖα χέρια; τὰ καλλίτερα, διότι τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς σακατεμένους δὲν τοὺς πέρνουνε εἰς τὸ στρατὸν — ἀπὸ τὴν ἐργασία, καὶ δεύτερο ἀπορροφοῦνε τὸ μεγαλιότερον μέρος ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους διὰ νὰ συντηρηθοῦνε.

Ὡραῖο, μὰ τὴν ἀλήθεια, πᾶμμα! πέρνουμε τὸ ἀντι τῆς νεολαίας μας, τὸ σωριάζουμε μέσα εἰς τοὺς στρατώνας, ὅπου κάθε ἄλλο μαθαίνει παρὰ νὰ ἐργάζεται, καὶ ἔπειτα καταδικάζουμε τὸ ἄλλο ἔθνος νὰ δουλεύῃ διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς στρατιώτες.

Καὶ εἰς τὰ μεγάλα ἔθνη, οἱ στρατοὶ εἶναι μίαν γάγγραιναν, ὅπου ἀγάλι-γάλι τὰ κατατρῶει. Ἡ σημερινὴ ἐμπροχικὴ καὶ οικονομικὴ κρίσις, ὅπου φοβερίζει νὰ φέρῃ ἀνου-κάτου ὅλην τὴν Εὐρώπην, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ φοβερά ἀποτελέσματα τῶν μεγάλων στρατῶν, ὅπου εἶναι ἀναγκασμένα νὰ διατηροῦνε τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ἐπειδὴ φοβοῦνται τὸ ἓνα τὴ φιλοδοξία καὶ τὴν ἀπληστία τοῦ ἄλλου...

Ἄραυ δὲ εἰς τὰ μεγάλα ἔθνη οἱ στρατοὶ εἶναι ὀλέθριοι, φαντασθῆτε τί εἶναι εἰς τὰ μικρὰ, τὰ ὁποῖα οὔτε

ἐμπόριον ἔχουνε, οὔτε βιομηχανία, οὔτε γεωργία, οὔτε κτηνοτροφία, οὔτε ἄλλους πόρους, διὰ νὰ ἐμπορέσουν νὰ βαστάζουνε εἰς τὰ ἐξοδα, ὅπου χρειάζονται διὰ νὰ ἔχουνε ἓνα στρατὸ καθὼς πρέπει.

Ἐμεῖς ἐξοδεύουμε εἰς τὸ στρατὸν τὰ μιστὰ μας σχεδὸν εἰσοδήματα, καὶ ὁμῶς — τί νὰ τὸ κρύψουμε; — στρατὸν δὲν ἔχουμε· οὔτε ποῦ θὰ μπορέσουμε νὰ ἔχουμε ποτέ, διὰ λόγους ὅπου ὅλοι τοὺς ξέρουμε, καὶ πρῶτον ἀπ' ὅλα διότι διὰ νὰ κάμουμε τριάντα ἢ σαράντα χιλιάδες στρατὸν, καθὼς λένε μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀρέσει νὰ ἀντιγράφουνε τὴν Ρωσσίαν καὶ τὴν Πρωσσίαν, καὶ νὰ τὸν ὀργανίσωμε καθὼς χρειάζεται, πρέπει νὰ πουλήσωμε ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν εἶναι λοιπὸν καλλίτερα, ἀντὶ νὰ ἐξοδεύουμε τόσα χρήματα, καὶ ὁμῶς νὰ ἔχουμε στρατὸν ἀνοργάνιστον, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μπορεῖ νὰ χρησιμεύῃ εἰς καμίαν περιστάσιν, δὲν εἶναι λέγομεν καλλίτερα νὰ διαλυθῇ ὁ στρατὸς ἐτούτος—ἢ, ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν, νὰ περιορισθῇ εἰς ἓνα μικρὸ ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος νὰ μπορῇ καὶ νὰ διατηρεῖται καὶ νὰ ὀργανισθῇ καθὼς πρέπει, ὥστε τὴν ἡμέραν τῆς ἀνάγκης νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἐκδουλεύσιν, — καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ ἀνατρέφεται ὅλο τὸ ἔθνος στρατιωτικῶς καὶ νὰ γυμνάζεται εἰς τὰ ὅπλα, ὥστε ὅταν παρουσιασθῇ ἡ ἀνάγκη καθ' ἓνας, ἂν πάρῃ ἓνα τουφέκι εἰς τὸ χεῖρ του, νὰ ξέρῃ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ;

Ἐμεῖς στοχαζόμεσθε, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι προτιμώτερον, διότι ἔτσι κάθε πολίτης γυμνάζεται εἰς τὰ ὅπλα, χωρὶς νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του, χωρὶς ν' ἀρίνη τὴν δουλειάν του, καὶ χωρὶς νὰ ἦναι

ἀναγκασμένοι νὰ ψωφᾶνε οἱ ἄλλοι τῆς πείνας, διὰ νὰ θρέψουνε τὸ στρατιώτη, καὶ τὴ τροφή ; . . . Ὁ Θεὸς νὰ τῆ κάμη τροφή ! Εἶναι καὶ ἐτοῦτο, σὲ λίγα λόγια, ἓνα ζήτημα, διὰ τὸ ὁποῖο οἱ ἀντιπρόσωποί σου, ὦ λαέ, πρέπει νὰ σκεφθοῦνε, ἂν θέλουνε πραγματικῶς νὰ φροντίσουνε διὰ τὴν καλλιτέρεψι τοῦ τόπου. Ρώτησέ τους λοιπὸν τί γνώμη ἔχουνε καὶ δι' αὐτὸ, καὶ τῆ γνώμη τους ἐξέτασέ τη καλὰ, πρὶν τοὺς ψηφίσῃς, καθὼς πρέπει νὰ κάνουνε οἱ λαοὶ, ὁποῦ εἶναι ἄξιοι νὰ ἦναι ἐλεύθεροι.

Τέταρτο ζήτημα ἔρχεται τὸ ἐκπαιδευτικόν. Ἔχουμε γυμνάσια, πανεπιστήμια, καὶ χιλίων εἰδῶν ἐκπαιδευτήρια τέτοια, καὶ ὅμως δὲν ἔχουμε ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ.

Ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσι, ἡ ὁποία εἶναι μπορεῖ νὰ ποῦμε, ἡ τροφή τοῦ λαοῦ, εἶναι εἰσὲ μᾶς τόσῃ παραμελημένη, ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἰξέυρει κανεὶς τί νὰ πῆ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐκάμανε αὐτὸν τὸν ὄργανισμό.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἀνάγκη ὁποῦ παρουσιάζεται εἶναι ἡ ὄσφ τὸ δυνατὸν μεγαλειότερη διάδοσι τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδύσεως, ἀλλὰ δημοτικῆς ἐκπαιδύσεως ἀληθινῆς, ὄχι καθὼς εἶναι αὐτὴ ποῦ ἔχουμε, ἡ ὁποία χρησιμεύει εἰς τὸ ν' ἀποστραβόνη τὰ παιδιὰ, καὶ ὄχι νὰ τοὺς ἀνοίγη τὰ μάτια.

Ἄλλὰ, καὶ ἡ ἀνώτερη λεγόμενη ἐκπαίδευσι δὲν εὐρίσκεται εἰς καλλίτερη κατάστασι. Ὁλοῦθεν ἡ σχολαστικότη ἐβαλε τὰ νύχια τῆς, ὀλοῦθεν ἔμπασε τὸ ποδάρι τῆς. Σώσατε διὰ τὸ Θεὸ, τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς σχολαστικότητος, ἂν θέλετε μία ἡμέρα νὰ ἔχετε νεολαία καθὼς πρέπει, καὶ καθὼς εἶναι ἡ νεολαία ὄλων τῶν ἐθνῶν.

Πῶς ἀνατρέφουμε τὴ νεολαία μας εἰς τὰ λεγόμενα ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ποῦμε ; Τὴ μαθαίνουμε τί ἦταν ὁ κόσμος ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, τὴ διδάσκουμε πῶς ἐσκεπτόνταν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν καιρὸ τοῦ Περικλῆ, ἢ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, πῶς ἐδιατύπωνε τὲς ἰδέες του ὁ Λυσίας, ὁ Δημοσθένης, ὁ Κικέρων, καὶ πάει λέοντας. . . Ἄλλὰ, οὐδὲ λόγῳ τῆς λέμε διὰ νὰ τὴ διδάξουμε τί εἶναι ὁ κόσμος σήμερα—ὁ κόσμος αὐτὸς, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ζήσῃ—πῶς σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι σήμερα, — καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐκφράζωνται σήμερα, διὰ νὰ τοὺς καταλαβαίνῃ ὁ σημερινὸς κόσμος.

Ἡ σημερινὴ ἐκπαίδευσι, τὸ προϊόν ἐτοῦτο, μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς ἐπροίκισεν ἡ σχολαστικότης εἶναι σωστὴ—σωστὴ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Ἄλλὰ τί καλὸ μποροῦμε νὰ περιμένωμε ἀπὸ νεολαία, τῆς ὁποίας δολοφονοῦμε τὸ πνεῦμα ; Καὶ ἐκείνους, ὁποῦ τὸ δολο-

φονοῦνε, ἀντὶ νὰ τοὺς τιμωροῦμε, ἂν ὄχι αὐστηρότερα, τοῦλάχιστον καθὼς τιμωροῦμε ἐκεῖνον, ὁποῦ δολοφονεῖ τὸ σῶμα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅμως εἶναι πολὺ περισσότερο ἐγκληματίας, τοὺς τιμᾶμε καὶ τοὺς δοξάζουμε, τοὺς δίνουμε σύνταξες καὶ παράσημα, καὶ ἔτσι διαιωνίζουμε τὸ κακόν. . .

Πρέπει λοιπὸν νὰ βαλθῇ ἓνας φραγμὸς καὶ εἰς τὸ κακὸ τοῦτο, πρέπει νὰ ἀναδιοργανωθῇ ἡ ἐκπαίδευσι ἀπάνω εἰς ἄλλες βάσεις σύμφωνα μὲ τὴ νεώτερη ἐπιστήμη, ὥστε ἔταν τὸ παιδί εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, νὰ ἦναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζῃ τὸν κόσμον ἐτοῦτον εἰς τὸν ὁποῖο θὰ ζήσῃ, καὶ τὰ πράγματα ὁποῦ τοῦ χρειάζονται, καὶ ὄχι τί χρωμα εἶχανε τὰ γένηια τοῦ Ἀδάμ, καὶ τί εἶδος κρασιά ἐπινεν ὁ Λούκουλος εἰς τὸ τραπέζι του.

Πρέπει λοιπὸν καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, οἱ ἀντιπρόσωποί σου, λαέ, νὰ ἔχουσι μία ὠρισμένη γνώμη, καὶ τὴ γνώμη τους αὐτὴ νὰ τὴ ξεύρησ καὶ σὺ, διὰ νὰ ἰδῆς ἂν σὲ συμφέρῃ νὰ τοὺς ἐκλέξῃς.

Πέμπτο ζήτημα εἶναι τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ἐλησιμόνησες, λαέ, τὲς ἀσχημίες, ὁποῦ ἀναπτυχθήκανε εἰς τὴ δίκη τῶν ἐπισκόπων ; Καὶ ἂν δὲν τὰς ἐλησιμόνησες δὲν θὰ φροντίσῃς νὰ λάβῃς τὰ κατάλληλα μέτρα διὰ νὰ μὴ ξαναγένουνε ;

Ἡ ἀσχημίες, ὁποῦ ἐγινήκανε τότες, δὲν ἐγινήκανε ἐτότες μόνον. Ἐτότες ἐβγαλθήκανε εἰς τὸ πλατύν. Ὅλοι οἱ διορισμοὶ τῶν ἐπισκόπων μὲ τὸν αὐτὸν τρόπο ἐγινήκανε ἴσα μὲ σήμερα καὶ μὲ τὸν αὐτὸν θὰ γίνωνται πάντα, ὅσο βασταίνει αὐτὸ τὸ ἐλέθριο σύστημα, νὰ διορίζωνται οἱ ἐπισκοποὶ ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς, σὰν νᾶτανε τελωνοφύλακες. Ἡ ἀσχημίες αὐτὲς δὲν θὰ παύσουνε, παρ' ἔταν ἡ ἐκκλησία χωρισθῇ ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ δοθῇ ὀπίσω εἰς τὲς κοινότητες τῶν χριστιανῶν, ὡς ἦτανε καὶ εἰς τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ χρόνους. Οἱ παπάδες ἄς ἐκλέγωνται ἀπὸ τὲς θρησκευτικῆς κοινότητες. Οἱ ἐπίσκοποι ἄς ἐκλέγωνται ἀπὸ τοὺς παπάδες, καὶ ἡ θέσι τους ἄς ἦναι μόνον τιμητικὴ καὶ ὄχι κερδοσκοπικὴ, διότι τότε μόνον θὰ δίνεται εἰς τὸν περισσότερο ἐνάρετο καὶ ὄχι εἰς τὸν περισσότερο κατεργάρῃ. Ἡ θρησκεία, καθὼς καὶ ὅ,τι ἔχει σχέσι μὲ αὐτὴν εἶναι ζητήματα συνειδήσεως, καὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς συνειδήσεως τὸ Κράτος δὲν πρέπει νὰ ἀνακατώνεται. . . .

Τελευταῖον ζήτημα ἔρχεται τὸ δικαστικόν. Ἡ ἐθνοσυνέλευσι ἐνόμισε μὲ τὴν ἰσοδιότητα πῶς ἔλυσε τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ὅμως τὸ ἐμπέρδῃπε περισσότερο. Κάθε ὑπουργὸς ἐφρόντισε καὶ ἐτοποθέτησε τοὺς δικούς του, καὶ ἔτσι τὰ δικαστήριά μας ἐγινήκανε ἀληθινὸ παστρίτσο.—Εἰς τὴν ἰσοδιότητα ἡ Βουλὴ δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ χέρι, μπορεῖ ὅμως νὰ ὀρίσῃ μερικὰ προσ-

όντα διά τούς διοριζομένους, ὥστε νά μὴν ἦναι εὐκολο εἰς τὸν καθ' ἓνα, ὅπου ἔχει ἓνα δίπλωμα τοῦ πανεπιστημίου, νά διορίζεται, καὶ νά λάβῃ μέτρα, διὰ νά σώσῃ τούς δικαστάδες ἀπὸ τὴν πίεσι, ὅπου δια μέσου τῶν μεταθέσεων ἐνεργεῖ ἀπάνω τους ἡ κυβέρνησις. Καὶ τὰ κατώτερα δικαστήρια δὲν ἔχουνε ὀλιγώτερη ἀνάγκη ἀπὸ ἀναδιοργάνωσι. . .

Καὶ ἐτοῦτα εἶναι διὰ τούς δικαστάς καὶ τὰ δικαστήρια· ἀλλὰ διὰ τούς νόμους τί νά ποῦμε; ἔχουμε ἀνάγκη καὶ ἀνάγκη ἀπόλυτη δι' ΑΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟ, καὶ ὡς τόσο κανένας δὲν φροντίζει δι' αὐτόν. Εἶναι ἀνάγκη νά μεταρρυθμισθῇ ὁ ποινικός νόμος σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ νά γίνῃ φιλανθρωπικώτερος, καὶ ὅμως κανένας δὲν φροντίζει. Ἐδιώξαμε τούς Βαυαρίζους, καὶ ὅμως ἔχουμε ἀκόμη τούς νόμους τους. Ἐντροπή!

Αὐτὰ εἶναι, λαε, τὰ γενικά ζητήματα, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νά ζητήσῃς νά μάθῃς τὴ γνώμη τῶν ὑποψηφίων. Τὰ ζητήματα ταῦτα εἶναι ἀνάγκη νά λυθοῦνε καὶ νά λυθοῦνε τὸ γληγορώτερο, ἂν ἐξακολουθήσουνε νά μένουνε ἔτσι, ἢ ἄ π ρ ο σ ὄ ν θ ε σ ι τοῦ Κράτους εἶναι βέβαιη.

Οὔτε ὁ καιρὸς, οὔτε τὸ σχῆμα τῆς ἐφημερίδος μας, μᾶς ἐσυγχωροῦσαν νά ἀναπτυξομε αὐτὰ τὰ ζητήματα, καθὼς καὶ χίλια ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἔχουνε ἄμεση σχέση μετὰ τὴν εὐημερία τοῦ τόπου. Ἐμεῖς ἐκάμαμε μοναχὰ μία ἰχνογραφία, καὶ εἰς ἐσέ, λαε, ἀπομένει νά τὴ μελετήσῃς καλὰ, καὶ τὴν ἀναπτύξῃς. Ὁ καλλίτερος εἰς τοῦτο ὁδηγὸς εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνάγκη σου.

Ἐμεῖς ἐκάμαμε τὸ χρέος μας καὶ σοῦ εἶπαμε, τί πρέπει νά ζητήσῃς ἀπὸ τούς ὑποψηφίους, ὅπου παρουσιάζονται καὶ σοῦ ζητοῦνε τὴ ψῆρό σου. Ἄν ἐσὺ δὲν κάμῃς τὸ δικό σου, ἂν παρασυρθῇς ἀπὸ λίγα γλυκὰ λόγια, ἀπὸ καμπόσες ὑπόσχες καὶ κανένα ποτηράκι κρασί, μὲ τὰ ὁποῖα συνειθοῦνε νά σέ ἀπατοῦνε οἱ πολιτικοὶ κατεργαροί, δὲν θά μπόρῃς νά παραπονέσαι ὅτι δὲν εὐρέθηκε κανένας νά σοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια.

Καταχωρίζομεν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Γ. Κοντομιχάλου, ἄλλοτε βουλευτοῦ Κραναίας, πρὸς τούς συνεπαρχιώτας του, ἐν ἧ ἐκθέτει τούς λόγους τῆς ἀποχῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκλογικῆς πάλης καὶ ὑποδεικνύει εἰς τούς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ φίλους του τὴν ὑποστήριξιν τῶν ὁμοφρόνων αὐτῷ κ. κ. Ρόκου Χοιδᾶ καὶ Γερασ. Μουσοῦρη. Ὁ κ. Κοντομιχάλος ὑποστηρίζει τούς δύο τοῦτους ὑποψηφίους, δὲν ἀποβλέπει εἰς πρόσωπα, ἀλλ' ὑποστηρίζει τὰς δημοκρατικὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι πρεσβεύουσιν καὶ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰσῶν καὶ αὐτῶν, καὶ ὡς ἄτομον καίως μέλος τοῦ δημοκρατικοῦ συλλόγου ΡΗΓΑ, ἰργάζεται.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΟΓΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΡΑΝΑΙΑΣ.

Συμπολιταί,

Ἀποσχὼν τῆς ἐπικειμένης ἐκλογικῆς πάλης, ὀρεῖμαι νά δηλώσω πρὸς ὑμᾶς τούς λόγους, οἵτινες μὲ ἀπέτρεψαν πάσης ἀναμίξεως εἰς αὐτήν, διότι ἔχω τὴν ἀρχὴν δι' ὃ λαὸς δικαιοῦται νά γινώσκῃ ἀκριβῶς τὰ φρονήματα τῶν ἀντιπροσώπων του, ἀρχὴν ἢ ἀνέγραψα, μόλις εἰσῆλθον ἐν τῷ πολιτικῷ μου σταδίῳ ἐν ἔτει 1874, ὅτε τὸ πρῶτον μὲ ἐτιμῆτατε διὰ τῆς ψήφου σας· ὅτε ἀποχωρήσασι τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ βουλευτηρίου καὶ θεωρήσασι ἑαυτὸν ἕνοχον νά μένω ἐν πλημελεῖ σώματι, ἀπεκθύνω δικαιολόγησιν πρὸς τούς συνεπαρχιώτας μου καὶ ἀπεχώρησα ἐπίσης.

Ἡ εἰλικρίνεια μεθ' ἧς θέλω ἀναφέρει τούς λόγους τούτους διατρανεῖ προσέτι καὶ τὸ ἐμὸν φρονῆμα ἐν σχέσει πρὸς τὰς τεθείσας ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ μου πατρίδι ὑποψηφιότητάς.

Ἡ μέλλουσα Βουλὴ ἔσται ἀπλοῦς καὶ στιγμιαῖος σταθμός, ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ κἀλὴ τῶν πατριῶν θὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως ἀνταξίας τῆς ἐθνικῆς ἀποστολῆς, ὑρ' οἷς νῦν διατελοῦμεν σοβαρὰς πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς δυσχερείας· καθ' ὅσον ἡ κυρία καὶ μόνη αἰτία τῆς ἐνεστώσης ἀθλιότητος ἔγκειται ἐν τῷ πολιτικῷ τοῦ τόπου συστήματι, ὅπερ ἐξυπηρετοῦσιν ἐναλλάξ ἢ τε συμπολίτευσις καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, συνδιαζόμεναι ἀνευρυθιάστως ἐν ταῖς διαφοραῖς ἐπαρχίαις.

Ἐν τῇ πεποιθήσει λοιπὸν ταύτῃ φρονῶ, ὅτι θὰ ἀπέβαιεν ἀδύνατος ἡ ἀκριβὴς τοῦ καθήκοντός μου ἐκπλήρωσις καὶ συνεπῶς θὰ παρεγνώριζον τὴν ἀξίαν τῆς ψήφου τῶν συμπολιτῶν μου. Ἡ ἐκ τῶν προτέρων αὐτῆ καταδίκη τῆς προσεχούς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας μὲ πείθει, ὅτι καὶ ἐν ἀνεμιγνύομην εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα ἡ ἀπροσδόκητος ἐπιτυχία μου, ἢ θεωρῶ ἀδύνατον ὑπὸ σύστημα ἀντιστρατευόμενον πρὸς τὴν ἠθικὴν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑποψήφιον, τοῦς ὅρους δὲ τῆς ἀδόλου καὶ ἀνεπειράστου ἐκφράσεως τῆς συνειδήσεως τοῦ ἐκλογέως, θὰ ἐδείκνυε ὅτι μᾶλλον τὴν θέσιν μου ἐν τῇ Βουλῇ, ἐρχομένη νά ἐπιλύσῃ σπουδαῖα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ ζητήματα, διότι ἤδη κατ' ἐμὲ ἐγκυμονεῖται ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους κρίσις πολιτικὴ, ἣτις δὲν δύναται νά ἀποδοθῇ διὰ κανονικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος, οὔτε διὰ Βουλῶν, ἀντιπροσωπευουσῶν συμφέροντα πατριῶν σχηματισθεῖσων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς νοσηρᾶς ἡμῶν πολιτικῆς ἀτμοσφίρας.

Ἐντεῦθεν παρ' οὗτοι ἐννοεῖ ὅτι τοιαῦτα φρονῶν δὲν ἠδυνάμην νά εὖρω ἕδαφος στερεὸν οὔτε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μου, οὔτε ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν δὲν ὄφειλον νά ἀναρρίψω κυβόν, μηδεμίαν παρέχοντά μοι ἐλπίδα ἐπιτυχίας, οἷαν ἐγὼ ἐπεθύμου, οὔτε ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς ὑποψηφιότητος, οὔτε ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν βουλευτικῶν καθήκοντων.

Ἄλλοι ὁμοφρόνεις μου, ὡς ὁ Ρόκος Χοιδᾶς καὶ Γερασ. Μουσοῦρη, ἐφάνησαν ταλαιχρότεροι ἐμοῦ, καὶ ἰδοὺ κατέρχονται εἰς τὸν ἀγῶνα. Εὐχομαι νά μὲς ἀποδείξωσι διὰ πραγμάτων, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Κραναίας, διαπούζων ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκείνο τῆς ἀνεξαρτητικῆς φρονήμα, καὶ μὴ ἐνδίδων εἰς πάθη κατὰσωπικὰ καὶ πατριωτικὰ, θελεῖ πατάξῃ τὰς ἐν τῷ ψεύδει μεμορφέναις φαταῖς καὶ τοῦς ὑπ' αὐτῶν σχηματισθέντας, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ὑπαλήθους τῶν προσώπων τῶν ἀπαρτιζόντων, αὐτὰς ἰδιαιτέρας συνδικασμοὺς καὶ οὔτε ἀνοίξει ἐλευθερὸν τὸ πολιτικὸν σταδίον εἰς ἀδρας ἀπύλλας.

γμένους παντός πάθους και πάσης προλήψεως, εμπεφορημένους δὲ μόνον ὑπὸ ἀρχῶν πολιτικῶν, καὶ ταύτας μόνον ἐννοούντας παντί σθένει νὰ ἐξυπηρετήσωσι πρὸς περιστολὴν τῶν ριζικῶν αἰτίων τῆς πολιτικῆς τοῦ ἔθνους κακοδομιῶν.

Ἀέξασθε.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1879.

Ὁ συμπολιτὴς σας
Γ. ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΣ.

Λαεΐ!

Ἄν νομίζης πῶς εἶσαι ἐλεύθερος ἀπατάσαι. Ἴδὲ τὰ τηλεγραφούμενα ἐκ Κεφαλληνίας ὄργια τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ πατριώτης ΡΟΚΟΣ ΧΟΪΔΑΣ δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Βουλὴν—λέγει ἡ Κυβέρνησις—πρέπει νὰ γλυπτώσωμεν ἀπὸ τὴν ἐιλικρινῆ του γλῶσσαν καὶ ἀπὸ τὸ θάρρος του.

Ἄλλ' ὁ λαὸς τὸν θέλει.

Ἔ! Τότε ἄς χυθῆ αἷμα.

Καὶ τὸ αἷμα χύνεται.

Σὺ δέ;

Ἦσυχάζεις.

ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΕΚΛΟΓΕΩΣ

Ἀθήνας.

Στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὄργια αἰσχίστα τελεῖ κατὰ τῆς τοῦ λαοῦ ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς τὸ αἷμα τοσοῦτων μυριάδων μαρτύρων ἐχύθη. Παραστήσατε ὑπουργῶ στρατιωτικῶν καὶ διδάξατε αὐτὸν, ὅτι ὀφείλει σεβασμὸν νόμοις πολιτείας διὰ τῆς ἀμέσου, ταχείας καὶ δικαίας τιμωρίας τῶν ἀσεβούντων, διότι ἄλλως ὁ μεγάλθμος τῆς Κεφαλληνίας λαός, ἀντιτάξει τὴν βίαν τῇ βίᾳ, θραύων οὐχὶ διὰ τοῦ πυρσβόλου δολοφόνου ἀλλ' ἐλευθεροῦ πολίτου τὴν κεφαλὴν τῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας του ἀσελούντων. Χθὲς ἐσπέρας ἐν μέσῃ ἀγορᾷ διὰ δολοφόνου χειρὸς ἐχύθη τὸ αἷμα γόνου τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἐν Καματερῶ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ ἐπτανησιῶν ἄλλων Κεφαλληνῶν μαρτυρικῶς θανόντος Βούρβαχ, τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Λαζοπούλου τοῦ Μοιράρχου τὰ παρὰ τῶν ὀπαδῶν τῶν ὑπουργικῶν ὑποψηρίων τελούμενα καὶ ἀνεχομένης καὶ ἐνεργούσης.

Πλανᾶται πλάνην οἰκτροτάτην ἡ κυβέρνησις τοῦ Κουμουνοῦρου, ἡ προσωπεποιημένη ἀρνησις πάσης ἠθικῆς, πάσης ἐλευθερίας, πάσης δικαιοσύνης, μωρῶς πιστεύουσα, ὅτι δυνηθήσεται διὰ τοιούτων ἀτίμων καὶ δολοφόνων μέσων, διαφυγεῖν δικαιοτάτην τοῦ κυριάρχου

λαοῦ τιμωρίαν ἀναδεικνύουσα ἐκνόμως ἀντιπροσώπους δούλους καὶ κερδοσκόπους.

Ὁ κυριάρχος λαὸς τιμωρεῖ καὶ τιμωρεῖ ἀμειλίχτως.

Ἡ ἡμέρα τῆς τιμωρίας ἐπέστη· εὐδαίμονες οἱ μὴ σφαγιάσαντες τὰς ἐλευθερίας του, οἱ μὴ ἐξευτελίσαντες τὴν τιμὴν του.

ΡΟΚΟΣ ΧΟΪΔΑΣ

Δημοκρατικὸς ὑποψήφιος τῆς ἐπαρχίας Κραναίας.

ΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ.

Ὁ ὑπουργὸς Θ. Δεληγιάννης ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὰ σύνορα, οὐχὶ τῆς Ἑλλάδος, χάριν τῶν διπλωματικῶν, ἀλλὰ τῆς ἐπαρχίας του, χάριν τῶν ἐκλογικῶν.

Ἡ τοιαύτη διαγωγή ἀντιβαίνει, οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς. Εὐτυχῆς ἐπαρχία ἡ Γορτυνία.

Ἀφ' ἐνὸς τὸν Δεληγιάννην, ἀφ' ἑτέρου τὸν Νικολόπουλον. Ἀφ' ἐνὸς τὴν κυβέρνησιν, ἀφ' ἑτέρου τὴν σιμωνίαν, Μεγάλη πάλιν, μεταξὺ δύο ἠθικῶν στοιχείων.

Ὁ μέλλον κατάδικος παλαίει πρὸς τὸν ἤδη κατάδικον.

Ὁ Δεληγιάννης πρὸς τὸν Νικολόπουλον.

Τί; θὰ ὑπερισχύσει; Εἰς τίνα θ' ἀναθέσασιν οἱ Γορτυνιοὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀντιπροσωπείας των;

Δυστυχεῖ Γορτυνιοὶ! Δὲν τοὺς λιθοβολεῖτε καὶ τοὺς δύο;

— Ἐν Πάτραις ἐγένετο ἐκλογικὴ συνάθροισις εἰς τὴν ὠμίλησεν ὁ κ. Ἀσημάκαρος καὶ ἐπρότεινε τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ κ. Ἀνδ. Ῥηγοπούλου, πρῶτον βουλευτοῦ Πατρῶν καὶ μέλους τοῦ δημοκρατικοῦ συλλόγου «Ῥήγας». Οἱ δὲ συνελθόντες ἐδέχθησαν τὴν ὑποψηφιότητα αὐτήν.

Ὡτῶ ἐν Πάτραις ἐγένετο χρῆσις ὥραιου ἔθιμου ἐλευθερῶν πολιτειῶν καὶ ὁ κ. Ῥηγοπούλος εἶναι ἤδη ὑποψήφιος τοῦ λαοῦ καὶ εὐχόμεθα νὰ τὸν ἴδωμεν καὶ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του, ἐξακολουθῶν νὰ πατάσῃ τοὺς πολιτευομένους, ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1865 ἐπραξε.

Οἱ Πατρεῖς, οἵτινες ἄλλοτε τόσω πανηγυρικῶς ἐξέλεξαν τὸν κ. Ῥηγοπούλον, δὲν ἀμφισβῆλλουν, ὅτι θέλουσι τὸν ἐκλέξει καὶ πάλιν, ἐκτιμῶντες τὸν ἄκατον αὐτοῦ πατριωτισμὸν, τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς του καὶ τὰς γνώσεις του.

— Εἶδομεν τὸ ἐκ Γκαρπολᾶ πρόγραμμα τοῦ ὑποψηφίου Ἀποστόλου Μακρέκη.

Ἐν αὐτῷ ὁ κ. Μακρέκης, ἀροῦ διηγέττι τὰ παθήματά του καὶ διατυπώνει τὰς ἰδέας του, ὑπόσχεται ἐπὶ τέλους νὰ ὑποστηρίξῃ ὡς βουλευτὴς καὶ τὴν μετὰθεσιν τῆς πρωτεύουσῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἵππε δσαι θέλουσι νὰ πάρουν τὴν Πόλιν, ἄς ψηφίσουν τὸν Μακρέκην.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Ἐκλογεῶς» πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, κείμενον ἐπὶ τῆς διαστρωρώσεως τῶν ὁδῶν Μουσῶν καὶ Βουλῆς.